

LBRIS

We know
books

SERGIU SOMEȘAN

*Doar o fată
frumoasă*

 <https://www.facebook.com/sergiu.somesan.3/>
 <https://www.instagram.com/regius1000/>
 somesan_sergiu@yahoo.vom

smArt
PUBLISHING

Cuprins

În zbor cu Otilia Scriminț	5
Doar o fată frumoasă.....	7
Există un Dumnezeu al pisicilor.....	24
Frumoasa din Pădurea Adormită	30
Și în chioșc, fanfara cânta	35
Tăietorul de lemne.....	39
Ultimul trandafir al verii	47
Un elicopter îndrăgostit	55
Zâna Zorilor.....	73
În așteptarea lui Mesia	77
O singură și mare iubire	105
Vânătorul de zâne	111
Trebuie să „Z bang Tung Bung“	129
Un fel de postfață.....	139

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SOMEȘAN, SERGIU

Doar o fată frumoasă / Sergiu Someșan. - București : Smart Publishing, 2024

ISBN 978-606-068-084-0

821.135.1

Copyright © 2024 Sergiu Someșan

Toate drepturile rezervate.

Tehnoredactor: Liviu Stoica

ISBN 978-606-068-084-0

București, 2024

În zbor cu Otilia Scrimint

Dacă un scriitor îmi spune că sunt o fată frumoasă și înzestrată cu toate darurile numai bună pentru a-i fi drept muză, care să îl inspire la scrierea unei cărți, cine sunt eu să-l contrazic? Se știe că artiștii, în general, dar mai ales scriitorii sunt înzestrați cu o super intuiție care îi face să vadă dincolo de aparențe. Dacă darurile pe care le am îl inspiră să scrie o carte pentru mine, nu pot decât să îl cred și să mă las purtată în zbor de imaginația lui prin toate locurile unde nu am fost și probabil că nu o să ajung vreodată.

Așa am ajuns datorită lui printre stele, ca o zână pentru un căpitan stelar, am ajuns iubita magică a unui misterios tăietor de lemne și am primit trandafiri de la un admirator secret din Paris. Am călătorit cu o sută de ani în urmă să o ascult pe Ioana Radu cum cântă într-un vechi chioșc de lemn împreună cu o fanfară, am aflat că până și elicopterele se pot îndrăgosti de o fată frumoasă, dar cel mai important descoperit e că eu sunt Zâna Zorilor despre care se tot vorbește în povești.

Ca să nu mai spun de faptul că am aflat astfel de putearea vindecătoare pe care o poate avea muzica.

Rar de tot, când mă simt obosită după atâtea repetiții, recitesc câteva povestiri romantice scrise de scriitorul Sergiu Someșan pentru mine și îmi revin ca prin farmec.

Pentru că dacă el zice că frumusețea, optimismul și veselie mea pot vindeca bolile, atunci sigur o fi ceva adevărat, fiindcă știm cu toții ce intuiție aparține creatorii de artă.

Vă invit, așadar, să citiți volumul de povestiri „Doar o fată frumoasă” și să îmi scrieți pe pagina mea de Facebook dacă v-a plăcut și ce ați vrea să mai scrie Sergiu Someșan despre mine, fiindcă, după ce l-am tras de limbă, am aflat că mai pregătește un volum despre mine, de data asta ceva mai consistent. Pe mine m-a făcut foarte curioasă ce alte aventuri ar mai putea imagina despre mine!

Otilia Scriminț

Doar o fată frumoasă

Daniel aștepta cu speranță de aproape o jumătate de oră în holul din dreptul cabinetului doctorului Iorga. Aștepta, dar aștepta degeaba, fiindcă, chiar dacă era student la fizică, știa să citească și el o analiză RMN. Pe furiș, filmul îi fusese arătat de către o asistentă drăguță, care avea o simpatie ascunsă pentru el. Lângă el era Victor, colegul lui de an de la facultate și băiatul doctorului. Nu era nevoie să-l însoțească, dar erau în vacanță și oricum altceva mai bun de făcut nu avea. Erau cei mai buni prieteni încă din școala primară.

— Nu fi așa de pesimist, hai să vedem mai întâi ce spune și tata, au fost singurele vorbe ale lui Victor după ce asistenta le-a arătat filmul.

De atunci, nu au mai schimbat o vorbă, fiindcă totul depindea de părerea doctorului Iorga. Familiile lor se cunoșteau de mult, încă de când ei erau copii și lui Daniel i se părea nedrept și imposibil ca un om în curtea căruia își petrecuse copilăria să-i dea o veste tristă.

După ce pacientul care era înaintea lor a ieșit, asistenta le-a făcut semn să intre. Eminentul doctor Iorga, din câte se spunea, era cel mai bun din țară, dar se pare că asta nu îl ajuta pe Daniel prea mult. Doctorul avea o față în- cruntată cum Daniel își adusese aminte că l-a mai văzut

o singură dată, atunci când, cu mulți ani în urmă, de un revelion, lui Victor i-a explodat o petardă în mână fiindcă de emoție uitase să o și arunce. Din fericire, rana produsă de petardă a fost una superficială și a trecut de la sine în câteva zile.

După fruntea încrunțată și privirea posacă, Daniel și-a dat seama că boala lui nu avea să treacă de la sine și nici în câteva zile, ba poate niciodată.

Doctorul și-a masat îndelung fruntea și ochii, apoi s-a ridicat din fotoliu și a venit lângă băieții care stăteau pe bancheta din fața biroului.

L-a cuprins pe Daniel pe după umeri și i-a spus:

— Daniel dragă, dacă ar fi fost vorba de un străin, poate că aș fi luat-o pe ocolite și l-aș fi menajat cu vorbe încurajatoare. Dar te cunosc de când erai de-o șchioapă, practic ai crescut sub ochii mei, așa că nu-mi pot permite să te mint.

I-a pus în fața ochilor cele două filme RMN și i-a arătat un punct pe unul dintre ele.

— Asta e tumora din creierul tău așa cum era în urmă cu o lună. De mărimea unui alune mai mici și situată într-o zonă inoperabilă. Din cauza asta ți-am prescris cele mai puternice anti citostatice pe care le cunoaștem. Știi că ți-au produs disconfort și dureri teribile de cap, așa că vom renunța de azi la ele.

— De ce? a întrebat precipitat Victor. Au dat rezultate?

Doctorul a dat din capul lui mare și cărunt și le-a arătat al doilea film.

— Dimpotrivă, tumora a crescut. După cum vezi aici, este de mărimea unei nuci și crește în continuare.

Oftă și așeză cele două filme pe birou, apoi adăugă:

— Mă ocup de zeci de ani de astfel de cazuri și, sincer să fiu, nu am mai întâlnit o tumoră cu o evoluție atât de rapidă. Nu știu ce să îți spun și cum să procedăm în continuare, dar în mod sigur vom renunța la orice fel de medicație, pentru că nu îți produce decât suferințe inutile. Creierul în sine nu doare, iar atunci când acuzăm că ne doare capul, ne dor, de fapt, cele trei membrane care formează meningele și care îl apără de influențe exterioare. Nu, creierul nu doare și durerile de până acum și de care te plângeai erau cauzate de medicația în sine. De reacția organismului care încerca să se apere în felul cum era obișnuit el, numai că se apăra de medicamente și nu de boală.

Se ridică și trecu iar la biroul său, apoi cu voce înăbușită a spus:

— Știi că de obicei în filmele proaste se spune: am două vești să îți dau, una proastă și una bună, așa că te întreb: pe care vrei să ți-o spun mai întâi? Din păcate, ambele vești pe care pot să ți le dau sunt proaste. Cea mai proastă dintre ele este că dacă ritmul de creștere a tumorii se păstrează, mai ai cel mult trei luni de trăit.

În cabinet s-a lăsat o tăcere în care se putea auzi cum Dumnezeu numără clipele. După câteva momente lungi, în care Daniel a încercat să se obișnuiască cu gândul morții, a întrebat cu o voce stinsă:

— Și care ar fi vestea bună?

— Stai, stai să nu mă înțelegi greșit! Nu am zis că o să fie și o veste bună, ci una mai puțin rea.

— Și care ar fi aceea? insistă Daniel.

Doctorul așeză filmele cu rezultatele RMN în altă ordine, ca și cum prin gestul acesta ar fi reușit oarecum să își aranjeze gândurile:

— În primul rând, așa cum am mai spus, vor înceta durerile de cap pentru tine și alte elemente de disconfort date de medicația forte de până acum. Dar cel mai important lucru va fi acela că în viața ta vor apărea – cum să le zic, ca să mă înțelegi mai bine? – fantezmele.

— Fantezme? întrebă Daniel nelămurit.

— Fantezme, năluciri și alte lucruri care nu există decât în mintea ta. Toate vor fi date de această păcătoasă de tumoră, dar vor părea atât de reale, încât dacă ți-ar spune cineva că ele nu există tu o să-l crezi nebun sau rău intenționat.

Daniel rămase câteva clipe pe gânduri, apoi întrebă?

— Îmi puteți da un exemplu?

— Ultimul pacient cu o tumoră asemănătoare era sigur că este însoțit peste tot de îngerul Mihail, care îl apăra de toate relele cu sabia lui de foc. I se părea că este iubit de îngeri și vedea peste tot intrarea în grădina Raiului!

— Măcar a murit fericit, a comentat Daniel.

— Nu prea pot spune asta, a spus posac doctorul. A murit călcat de o mașină pe o trecere de pietoni care avea semaforul pe roșu. Înainte de a muri, la reanimare, a spus că a trecut fiindcă l-a văzut pe partea cealaltă a străzii pe Sfântul Petru cum îl cheamă mai repede să intre în Rai.

A dat din umeri a neputință:

— Nimeni nu poate fi sigur de ce îți va apărea. Unuia dintre cei care aveau un caz asemănător cu al tău i se părea tot timpul că este urmărit de crocodili!

— Complicat! a fost singurul lucru care i-a venit în minte lui Daniel să îl spună. Cine știe mie ce o să-mi apară...

— Foarte complicat, îl aprobă doctorul. Vor apărea persoane noi în viața ta. Unele, plăcute, altele, mai puțin plăcute, care te vor îndemna să faci tot felul de lucruri. Singura modalitate ca să îți dai seama dacă sunt reale sau produse ale imaginației tale este să întreb o persoană cunoscută, pe care o știi mai de mult, dacă persoana respectivă este reală sau nu.

Au mai stat de vorbă aproape o oră, timp în care doctorul l-a sfătuit cum să evite capcanele pe care mintea lui avea să i le întindă.

După ce au ieșit, Victor l-a întrebat:

— Știi ce aș face eu dacă aș fi în locul tău?

— Vreo prostie, în mod sigur, a răspuns Daniel, care încă încerca să se obișnuiască cu verdictul dat de doctor.

— Mi-aș cumpăra un pistol adevărat, nu pocnitori din astea cu bile, mi-aș face o listă lungă cu toți dușmanii și i-aș lichida unul câte unul. Legal tot nu ar avea ce să îmi facă.

Daniel l-a privit dintr-o parte și i-a făcut semnul obișnuit cu degetul la frunte, semn că a luat-o razna.

— De parcă nu m-ai cunoaște atât de bine. Doar știi că nu am niciun dușman.

— Da, știu că nu ai niciun dușman. Ești întruchiparea omului bun! Cred că de asta te-a și atacat tumoarea aia! A văzut că ești prea bun și prea bleg.

Victor s-a pierdut prin mulțime fără să îi spună măcar la revedere, iar Daniel s-a așezat pe o bancă cu gândul